

Zeitschrift: Museum Helveticum ad juvandas literas in publicos usus apertum
Herausgeber: Litteris Conradi Orellii et Soc.
Band: - (1750)
Heft: 18

Artikel: Samuelis Battierii [...] observationes in Euripidis Oresten
Autor: Battier, Samuel
DOI: <https://doi.org/10.5169/seals-394668>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften auf E-Periodica. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. Das Veröffentlichen von Bildern in Print- und Online-Publikationen sowie auf Social Media-Kanälen oder Webseiten ist nur mit vorheriger Genehmigung der Rechteinhaber erlaubt. [Mehr erfahren](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. La reproduction d'images dans des publications imprimées ou en ligne ainsi que sur des canaux de médias sociaux ou des sites web n'est autorisée qu'avec l'accord préalable des détenteurs des droits. [En savoir plus](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. Publishing images in print and online publications, as well as on social media channels or websites, is only permitted with the prior consent of the rights holders. [Find out more](#)

Download PDF: 14.03.2026

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

SAMUELIS BATTIERII

Ling. Gr. in Acad. Basl. P.

(*) OBSERVATIONES

in

EURIPIDIS ORESTEN.

V. 25.

"Ἡ πόσιν ἀπείρω περιβαλῶσ' ὑφάσμασι,
"Ἐκλείενεν. - - -

Scholiasies ad hæc: "Ἡ τις κλυταίμνησρα περιβαλῶσα καὶ περικρύψασα τὸν ἄνδρα ἐν ἱμαλίῳ κυκλοβερεῖ μὴ ἔχοντι διέξοδον, ἐκλείενεν. Idem Scholiasies ad Euripidis Ἐκάβην p. 123. ad finem fere Tragœdiæ, ubi Polymestor prædicat Agamemnoni mortem ab uxore Clytæmnestra, sic dicit: Φοβεμένη γὰρ αὐτὴ ἢ κλυταίμνησρα αὐτόν [Ἀγαμέμνονα] μὴ τὴν πρὸς αἰγιάδον αὐτῆς μοιχείαν καλαμαθῶν αὐτὴν μετ' αἰγιάδε
Tom. V. M τιμω-

(*) Has Observationes acceptas referat Lector Præclaro Juveni Viro Herzogio, Basileensi.

τιμωρήσειαι, τοιόνδε βελεύει • ἱμάτιον κάλεσκεύασε μὴ ἔχον διεξόδους μήτε κεφαλῆς, μήτε χειρῶν • ἐν ᾧ περιβαλῶσα αὐτὸν λελυμένον ἀπέκλεινε. *Mihi videtur ἀπειρον ὕφασμα esse machinamentum, dolus & fraus, quam astute contextam evitare non possumus nec detegere.*

V. 32.

Καὶ γὰρ μελέχον, οἷα δὴ γυνὴ φόνος.

Scholiastes: "Ὡσπερ ἀδύνατος ἢ γυναικεία φύσις μελαλαβεῖν φόνος • ἔ γὰρ κοιινώνηκε τῷ φόνος ἢ Ἡλέκτρα, ὡς καὶ Ὀρέτης φησὶ • σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας. Τὰ δ' ἔργασά μοι. *Item: Οἷα δὴ γυνή.*] ὡς γυνὴ συμβελεύσασα, παραθάρύνασα, ὑπομνήσασα τῷ πατρὸς, ἐχὶ αὐτόχειρ γέγονε τῆς μητρὸς • ἀλλὰ λόγοις παρώρμησε κατ' αὐτῆς τὸν ἀδελφόν. *Mihi etiam videntur illa verba, οἷα δὴ γυνή, denotare, quod ut fœmina se moveri passâ fuerit ad id facinus, quæ non potuerit enormitatem criminis adgnoscerè.*

V. 101.

Ἄιδως δὲ δή τις ἐς Μυκηναίους ἔχει;

Omnino scribendum est:

Ἄιδως δὲ δὴ τις σ' ἐς - - -

Et commode consentit Scholiastes: Ἄιδως δέ.] Τίς δὲ δὴ αἰδώς ἔχει τε ἐῖς τὸς Μυκηναίους; ἀντί τῷ • τίνα αἰδῶ ἔχεις ἐῖς τὸς Μυκηναίους;

V. 140.

Versus sequentis σροφῆς & ἀνῆσροφῆς ita sunt scribendi:

Σίγα,

Σίγα, σίγα, λεπὸν ἴχνος ἀρβύλης
 Τιθεῖτε. Μὴ κλυπεῖτε, μήδ' ἔσω κλύπος.
 Ἐκείσ',
 Ἐκείσ' ἀπὸ πρόμοι κοίτας.
 Ἰδὲ πείδομ', ἄ, ἄ σύριγγος
 Ὅπως πνοῶ
 Λεπίδ' δόνακος, ὦ φίλα φώνει μοι.
 Ἰδὲ ἀτρεμαίαν ὡς ὑπόροφον
 Φέρω βοάν· ναὶ ἔτω
 Κάταγε κάταγε, πρόσσιθ' ἀτρέμας ἴθ'
 Ἀτρέμας ἴθι. Χορ. Λόγον ἀπόδος ἔφ' ὅ,
 Τι χρέος ἐμόλελέ ποιε.
 Χρόνια γὰρ πεσὼν ὄδ' εὐνάζειαι.

Ἀνιτροφή.

Πῶς ἔχει; λόγος μελάδος ὦ φίλα.
 Τίνα τύχην εἶπω; τίνα δὲ συμφορᾶν;
 Ἐπι μὲν ἐμπνέει,
 Βραχὺ δ' ἀναστάνει,
 Τί φής; ὦ τάλας. ὀλεῖς, εἰ βλέ
 Φαρά κινήσεις
 Ὑπνε γλυκυλάταν φερομένω χαράν.
 Ὡ μὲλ' ἐχθίστων θεόθεν ἐργμᾶ
 Των. ὦ τάλας. Φεῦ μόχθων.
 Ἄ, ἄ, ἀδίκος ἀδικα τὸτ' ἄρ' ἔλακε
 Ἐλακεν, ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίπο
 Δι θεμίδος ἄρ' ἐδίκασε
 Φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς μαίερος.

Scholiasies: Σίγα σίγα.] [scr. σίγα σίγα.] τὰ τοιαῦ-
 τα εἶδη καλεῖται ἀλλοιόσροφα. εἰσι δὲ καὶ κατὰ σχέσιν.
 τῆς παρῆσης ἐν σροφῆς τὰ κῶλα ιγ'. καὶ τὰ τῆς ἀνι-
 σροφῆς, τοσαῦτα. ἐφεξῆς γὰρ κεῖται ἠνωμένη, καὶ ἐκ
 ἐκ διασημάτος. τὸ α'. ἀσυνάρτητον ἐκ τροχαικῆ ἰδυθα-

λικῆ, καὶ ἰαμβικῆς βάσεως, ἐχέσης τὸν α'. πόδα ἀνά-
 παισον. τὸ β'. ἰαμβον τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ γ'.
 καὶ δ'. παιωνικὸν ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δ'. καὶ ἰάμβου.
 τὸ ε'. ἀνίσπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἐπι-
 τρίτε α', καὶ παίωνος γ', καὶ συλλαβῆς. ἐν τῷ τῆς
 ἀνίστροφῆς κῶλῳ ἀνίσπασσον ἔχει, καὶ ἰωνικὸν ἀπ'
 ἐλάττωνος [scribe: ἀνίσπ. δίμ. ὑπερκ. ἐξ ἀνίσπ. ἰων.
 ἀπ' ἐλάττ. καὶ συλλ.] τὸ ς'. διἰαμβον. τὸ ζ'. ἰωνικὸν
 ἀπὸ μείζονος, τρίμετρον κατὰληκτικὸν, ἐξ ἰωνικῆ διἰάμ-
 βου, καὶ μολοιτῆ, ἢ κρητικῆ. τὸ δὲ γε τῆς ἀνίστρο-
 φῆς κῶλον πεντασύλλαβον. τὸ η'. ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος
 τρίμετρον βραχυκατάληκτον, καὶ [scr. ἐκ] παίωνος δ'.
 καὶ ἰωνικῆ, καὶ δύο συλλαβῶν ἀδιαφόρων. τὸ θ'. ἰαμ-
 βικὸν ἐφθημιμερὲς καθαρὸν. τὸ ι'. ὅμοιον, δίμετρον
 ἀκατάληκτον ἐκ Χορείων. τὸ ια'. ὅμοιον δίμετρον ἀκα-
 τάληκτον ἐξ ὁμοίων ποδῶν. τὸ ιβ'. ὅμοιον δίμετρον
 βραχυκατάληκτον ἐξ ὁμοίων ποδῶν. τὸ ιγ'. ἰωνικὸν
 τρίμετρον κατὰληκτικὸν, ἐκ παίωνος δ', διἰάμβου καὶ
 κρητικῆ, ἢ δακτύλου. Hic nota Scholiasten τὸ σίγα
 semper acuto cum accentu scribere, & quidem
 aliquoties, & ι'. in σιγῇ & σιγᾶω semper produci-
 tur, ut videatur non aliter opus esse circumflexo,
 nisi ad distinctionem Imperativi σίγα, pro σίγαε,
 sed tamen hoc adverbium ab isto imperativo est
 ortum. Σίγα σίγα.] ἡρέμα, καὶ μετὰ ἡσυχίας.
 Canterus dicit in Notis, malle se utrobique σίγα.
 V. 144. apud Scholiasten circumflexe legitur bis
 ᾶ, ᾷ, & infra v. 162. sed semper male. Ad v.
 149. Κάταγε,] κάταγε τῇ ἐπαναλείψει [scribe: Κάτ.
 κάταγε.] τῇ ἐπαναλείψει] μεμίμηται τὴν ἡρεμαίαν
 προϊέμενον φωνήν. ἄτε γὰρ ἐκ ἐξακκομένης, δεύτερον
 ταῖς αὐταῖς λέξεσι κέχρηται. τὸ κάταγε ἐναντίον ἐστὶ
 τῇ ἀνατάσει τῆς βοῆς. σημαίνει δὲ τὸ κάταγε τὸ πρόσ-
 ελθε, ἀφ' ἧ καὶ καταγωγὸι οἱ λιμένες. Rursus alius
 Scholia.

Scholiasies: Ναὶ ἔτως.] ναὶ ἔτω φώνει δηλονότι· κά-
ταγε, κάταγε, ἤγυν ταπεινὴ τὴν σὴν φωνὴν, πρόσ-
ελθε ἡσύχως, ἡσύχως ἐλθέ. ἀποκρίναι δὲ δι' ἣν αἰτί-
αν ἦλθετε καὶ χρεῖαν.

V. 150.

- - Λόγον ἀπόδος ἐφ' ὅ, τι
Χρέος ἐμόλεέ ποτε.
Χρόνια γὰρ πεσῶν ὄδ' εὐνάζεται.

Hæc in impressis tribuuntur Electræ, sic & Scho-
liastes, quando superiora ita explicat: Ἀποκρίναι
δὲ δι' ἣν αἰτίαν ἦλθετε καὶ χρεῖαν. χρόνια γὰρ ἀντὶ
τῆ χρονίας, ἤτοι βραδέως πεσῶν, ὄδε ὁ Ὀρέσθης εὐνά-
ζεται, καὶ ἀναπαύεται. Ego vero puto Choro esse
ista tribuenda, qui ex Electræ quærit, quomodo
Orestes se habeat ex eo tempore, quo abiverit,
utpote qui jam antea apud Electræm dum fratris
infanientis curam haberet fuerit: Sic enim Electræ
supra, cum accederet Chorus v. 132.

Ἄιδ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
Φίλαι ξυνωδοί. - - -

Itaque jam noverat Electræ cur advenirent; & versu
sequenti 153. iisdem fere verbis repetit suam inter-
rogationem - - - Λόγος μετάδος ὦ φίλα. & si su-
periora Electræ essent, deberet sequi responsio
Chori, sed loco responsi adesset vicissim alia in-
terrogatio Chori ad Electræm πῶς ἔχει; Scriben-
dum itaque: Χρέος ἐμόλε ποτε. Quod metrum at-
tinet sciendum hoc modo quidem illud non haberi
quemadmodum Scholiasies id describit, dicit enim
hunc versum, nempe κῶλον ιβ'. esse dimetrum
brachycatalectum ἐκ χορείων ἢ τριβραχέων, prout

impressi Codices habent istud metrum non habetur, scribendum ergo esset: *Χρέος ἔμολέ ποτε.* Sciendum vero metrum plerumque esse perturbatum in strophis hujusmodi apud Euripidem, ut illud emendari possit, deberent Scholia emendata ad manus esse, in quibus exprimitur, quod metrum in illis adhibetur, ista vero editio Arsenii ipsa valde mendosa est.

V. 169. scribe:

Ἐυδειν νιν ἐν ἔδοξα.

Schol. τὸ δ'. κῶλον est iamβικὸν ἑφθήμερες ὁμοιον τῷ β'. sic & in antistropha

V. 190. ubi scribe:

Πρόδηλος ἄρ' ὁ πότμος.

V. 172. scribe:

Μεθεμένα τῆ κλύπε;

κῶλον enim est παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ut & V. 193. ἐκ παίωνος δ'. καὶ κρητικῶ.

V. 177.

Hic & sequentes versus sic scribendi:

Ἐρεβόθεν ἴδι· μόλε

Κυλάπτεροστον Α' -

Γαμεμόνιον ἐπὶ δόμον

Ἵπὸ γὰρ ἀλγέων,

Ἵπὸ τε συμφορῶς,

Διοιχόμελ', ὀιχόμεθα.'

Ἡλεκλ. Κλύπον ἠγάγει. ἐχὶ σὺ!

Σίγα φυλασσομένα σώματος

Ἄνακεί.

Ἀνακέλαδον ἀπὸ λέχεος,
Ἡσυχον ὕπνῃ
Χαράν παρέξεις, Φίλα;

Scholiasfes: Πότνια πότνια νύξ.] ἡ δευτέρα αὕτη σροφῆ, κώλων ἐς ἰγ'. τὸ α'. τροχαϊκὸν πενθημιμερές ἐκ δύο χορείων, εἰ δὲ βέλει ἰαμβικόν. τὸ β'. καὶ γ'. παιωνικὰ ἡμιολία, ἐκ παιώνων δ'. καὶ ἰάμβων. τὸ δ'. ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ χορείων, εἰ δὲ βέλει, ὅμοιον τῷ α', καὶ τῆς ἐκεῖ μακρᾶς, διαλελυμένης ἐν τέτρω. τὸ ε'. ὅμοιον τῷ β'. τὸ ζ'. παιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παιώνων πρώτων δύο, τῷ α'. πενταβραχέως, καὶ δύο συλλαβῶν ἀδιαφόρων. [potius est παιων. δίμετρο. ἀκατάλ. ἐκ παιών. δ'. δύο.) τὸ ζ. καὶ τὸ η'. ὅμοια. (nim. παιωνικὰ δίμετρο. βραχυκατάλ. ἐκ παιών. δ'. καὶ ἰάμβ.) τὸ θ'. παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ἐκ παιώνος β'. καὶ α'. τὸ ι'. ἀναπαιστικὸν δίμετρο. βραχυκατάλ. ἐκ β'. ἀναπαιστων καὶ ἰάμβων. εἰ δὲ βέλει, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάλ. ἐκ παιώνος γ'. καὶ διἰάμβων. τὸ ια'. δακτυλικὸν ἐπενθημιμερές. τὸ ιβ'. τροχαϊκὸν, ἢ ἰαμβικὸν τριῶν χορείων, καὶ συλλαβῆς. τὸ ιγ'. ἰωνικὸν ἀπὸ μέζονος, τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παιώνος α'. ἀλλ' ἰωνικᾶ δίτροχαίς καὶ ἐπιρίτκ δια τὴν ἀδιάφορον ἢ ἰωνικᾶ. V. 179. scribitur Ἀγαμεμνόσιος, sic versus id postulat, & Homerus tantum ἀγαμεμνόσιος. V. 183. Κλύπον ἦγ. cum sequentibus omnibus hujus σροφῆς Electra dicit, itaque Chorus non est interponendus, & ἐχί σὺ σίγα, &c. cum interrogatione & sic majori cum emphasi pronouncianda: Nonne tu cum silentio ἔσθ'c. Itaque ex isto σὺ in alterum σίγα corruptum esse existimo, unicum enim σίγα est ponendum, & quidem adverbium, etiam alter Scholiasfes eandem hanc orationem ita interpretari observatur: Ὁ σιωπῆσης (scr. σιωπήσεις) φησὶν, ἀπὸ τῆς σόματος φυλαττομένη τὸ ἀνακελαδῆν, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς κοίτης ὕπνῃ χάριν ἠσυχον αὐτῷ παρέξεις; ἢ τὸν κέλαδον ἀποδεν τῆς λέχης ποιημένη, οἷον ἀσυχῆσης, καὶ μετὰ ἠσυχίας αὐτὸν ἐάσης (scr. ἐάσεις) κοιμηθῆνας;

ἔηναι; Alter vero sine dubio male interpretatur: 'Ουχι.)
 ἀμενῶν χρη γράφειν ἐνλαῦθα, ἢ ἔδαμῶς. ἀρμόζει γὰρ ἀμφοτέ-
 ρα τῷ μέτρῳ· τὸ δὲ ἔχι, ἐλλιπές ἐστιν. Quasi negatio ista
 præcedenti responderet; sic versu 1025.

Ὅου σῖγ', ἀφείσα τὰς γυναικείας γόους,
 Στέρξεις τὰ κραθύντ';

Canterus quidem dicit, se hunc locum emendasse
 Nov. Lect. l. i. c. 9., sed quia hunc librum non
 possideo, quomodo emendaverit nescio, quæ-
 cunque tamen sit ejus emendatio, ego existimo
 legendum esse κραθύντ. [*] Triclinius Schol. ad
 Sophocl. Aiaç. Μαστιγοφ. v. 57.

Ὅου σῖγ' ἀνέζη, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς; (ἀρης)

Τὸ σίγα, τὸ μὲν προσαιλικὸν σπονδαιακὸν ὄν, παροξύνεται, ὡς
 τὸ, Σίγα νῦν ἐστὼς, καὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων. καὶ παρ' Ἐυριπί-
 δη, Σίγα, σιώπα, νήνεμον δ' ἔσησ' ὄχλον· τὸ δὲ ἐπιβόημα
 προχαϊκὸν ὄν, προπερισπᾶται, ὡς ἐνλαῦθα, καὶ παρ' Ἀισχύ-
 λου, Ὅου σίγα μηδὲν τῶν δ' ἐρεῖς καλὰ πτόλιιν; V. 186. ὦ φίλα,
 hoc ὦ versus non patitur, nec sensus id postulat,
 itaque omittatur. [**]

V. 194.

Δίκαια μὲν, καλῶς δ' ἔ.

Optime Scholiastes alter: Δίκα (sc. δίκαια) ἐνλαῦθα γράφει,
 μὴ δίκαια. ἔπω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. Sic enim
 respondebit iste versus ultimus ἀντιστροφῆς β'. ultimo κῶλω
 τροφῆς β'.

V. 195.

[*] Canterus c. l. sic emendavit, Barnesius etiam eo-
 dem modo legit.

[**] Cum Auctore consentit Barnesius, qui etiam istud
 ἄοβ versum delendum esse jubet.

V. 195. & sequentes ἀντιστροφῆς γ'. versus sic scribendi :

Ἐκάνες, ἔθανες ἄ
 Τεκομένα με μᾶ -
 Τερ, ἀπὸ δ' ἄλεσας
 Παίερα, τέκνά τε τάδε,
 Σέθεν ἀφ' αἰμάτος,
 Ὀλόμεθ' ἰσονέκυες.
 Σύ τε γὰρ ἐν νεκροῖς
 Τό τ' (vel δ') ἐμὸν οἰχέσαι
 Βίε τὸ πλεόν μέρος ἐν
 Στοναχῆσί τε καὶ γούσι,
 Δάκρυσι τ' ἐννυχίοις. ἄγαμος,
 Ἐπεὶ ἄτεκνος, ἄτε βίοιον
 Ἀμείλιος εἰς τὸν αἰὲν ἔλκω χρόνον.

Ad v. 200. Scholiastes: Ἐκάνες.) ἔθανες· ἡ ἀντιστροφή αὕτη τῆς γ'. στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, πότνια πότνια νύξ· καὶ αὕτη κώλων ἐστὶν ὁμοίων ἐκείνη, καὶ ἰσομέτρων γ'. ἐν μὲν τοι τῷ σ'. κώλω πεντασυλλάβῳ ἔχει τὰς δύο παύσας. Si sextum itaque κῶλον debet habere duos praenas, & duas insuper syllabas, in σροφῇ necessario aliquid deficit, sed cum sensus sit integer, potius in ἀντιστροφῇ existimandum alterum ὀλόμεθ' esse superfluum, & si sextum κῶλον esset tantum dimetrum, quod & magis verisimile, cum non videatur apta esse hic haec repetitio. Ad. v. 205. & seq. Scholiastes: Τὸ ἄτεκνος περισσόν. ἡ γὰρ ἄγαμος, καὶ ἄτεκνος. ἀνασρεπλέον ἐν τῇ σύνταξιν. ἄτεκνος, ἐπεὶ ἄγαμος. δυνατὸν γὰρ τὴν γήμασαν εἶναι ἄτεκνον. Ἄγε ἀντὶ τῆ καλῶ, ὀφέλει νοεῖσθαι, ἵν' ἢ βραχὺ τὸ α'. ἔτω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ τῆς σροφῆς κῶλον ὀρθῶς. τὸ γὰρ ἀντὶ τῆ ἧτις ἐκ ἔχει καλῶς. Et porro: Ἄγε βίοιον ἄ μέλεος.) ἄτε ἡ μελέα εἰς τὸν αἰὲν χρόνον ἔλκω τὸν βίοιον, ἤγε τὴν ζωὴν· τρέψιν ἀκέρσιον ζωὴν ἔχω. διὰ γὰρ τῆ ἔλκω, τὸ ἀκέρσιον παριστᾷ. ὡσπερ φαμέν, ἔλκωσιν οἱ βόες τὴν ἄμαξαν, καὶ τὸ ἄροτρον. & γὰρ ἐκείνη γνώμη ταῦτα σύρασιν, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης. Verum ego puto Euripidis locum esse corruptum, nec Scholiasten eum intellexisse, scribo itaque:

- - ἀγαμος,
 (*) Ἐπεὶ ἄτεκνος, ἄτε βίβλον
 Ἀμείλιος εἰς τὸν - -

Innupta, dein sine liberis, utpote (siquidem) vitam indotata in omne tempus traho. Frustra pro in Scholiaſtes conſtructionem invertendam putat in ἀγαμος ἐπεὶ ἄτεκνος. Cum enim nuptiæ præcedant ſobolis productionem, Electra rite primo queritur, quod innupta vivere debeat, dein ſine liberis. Ἐπεὶ itaque idem eſt hic quod ἐπειλα, quod a Scholiaſte non erat obſervatum, & dubito an a Lexicographis, cujus ſignificationis huius vocis plura exempla hinc inde Græcæ Linguæ probe perito occurrunt. Sic apud Euripidem ipſum Troad. v. 315.

Ἐπεὶ σὺ μάτηρ, - -

Qui locus ab interpretibus non intellectus, & corrupte ſcriptus ſuo loco a me explicabitur. Idem apud Sophoclem Oedipo Tyrann. p. 90. b. Edit. Francoſ. 4.

Χαλαῖ κρεμασὴν ἀρλίανην. ἐπεὶ δὲ γῆ
 Ἐκεῖθ' ὁ τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τ' ἀνθένδ' ὄρῳν.

Apud Callimachum hymno in Dianam v. 55.

Ἄι νύμφαι δ' ἔδδειςαν ὅπως ἴδιον αἶνά πέλωρα,
 - - καὶ ὀππότε δῶπον ἀκισσαν

Ἄκμο-

(*) BARNESIUS & ſenſu & metro poſtulante legit ἐπεὶ δ'. ■ Accedit Codex Heinſio-Scalig.

Ἄκμονος ἠχήσαντος, ἐπεὶ μέγα πηλύτ' ἄημος
Φυσάων.

Ubi semper τὸ ἔδεισαν ἀπὸ κοινῆς subintelligendum,
ut recte monet Callimachi Scholiastes. Item apud
Arrjanum l. 7. de Exped. Alex. M. Ἐπεὶ καὶ τοιοῦν
δὲ τινὰ λόγον Ἀριστόβελος ἀναγγέλλει. Herodi-
an. l. i. c. 12. Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐν τῇ πόλει μέιναντες, de-
in ii, qui in urbe manserunt. i. Cor. 15. 29. Ἐπεὶ
τί ποιήσασιν οἱ βάπτιζόμενοι. H. Grotius notat hic
ἐπεὶ praeterea significare. Quod vero ἄ μέλεος at-
tinet, omnino scribendum pro eo Ἀμείλιος Ἀμεί-
λιος est hic *indotata*, quae nulla dote ad matrimo-
nium *adquirendum instructa est*. Τὰ Μείλια liqui-
dem munera sunt, quibus aliquem nobis concilia-
mus, hinc etiam dos seu dona, quae nova nupta
marito affert. Scholiast. Homer. ad Odys. β'. v.
196.

- - - καὶ ἀρτυνέσων ἔεδνα

Ἐεδνα.) τὰ παρὰ τῆς νυμφίς. Μείλια δὲ παρὰ
τῆς πατρὸς τῇ νυμφῇ δίδόμενα. Et Hesychius:
Μείλια, μειλίγμαλα, χαρίσμαλα, σπαράγμαλα,
δῶρα καὶ ἢ προϊξ. Flebile igitur hic queritur Ele-
ctra, quod ita sine dote, sine marito & liberis vi-
tam semper trahat; quare ipsa Helena ipsi expo-
brat diutinam virginitatem supra apud Euripidem
Orest. v. 72.

Παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνος.

Et ipse Orestes pro sorore apud Menelaum depre-
catus infra v. 663. dicit:

Ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς τῷ ταλαιπώρῳ πατρὶ,
Καμῆς ἀδελφῆς, παρθένε μακρὸν χρόνον.

Sic

Sic apud Sophocli. Oedip. Tyran. p. in. 93. Oedipus de filiabus suis queritur:

- - - καὶ τὰ, τίς γαμῆι;
 Ὅυκ ἔσιν ἔδεις ᾧ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
 Χέρσεσ φθαρήναι, καὶ γάμεσ ὑμᾶσ χρέων.

Et paulo post:

- - - μή σφε παρίδης
 Πτωχὰσ, ἀνάνδρεσ, - - -

Et Scholiastes Euripidis dicit, quod Electra apud Homerum dicta sit Laodice, & Electra vocata sit per scomma, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἀλεκτρον μῆναι, χόλω Κλυταιμνήσεωσ. Clytemnestra Electram odio prosequatur, quia Agamemnonem patrem trucidatum nimio affectu continuo deflebat. Vide Sophoclis Tragedias, & infra Euripid. v. 615.

V. 208.

Ὅρα παρῆσα παρθέν' Ἡλέκτρα πέλασ.

Scholiastes: Ὅρα παρῆσα.) αἱ ἐξῆσ αὐταὶ ἀμοιβαῖ (scr. ἀμοιβαῖαι) περίοδοι, σίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων ρική. ᾧν τελευταῖοσ κάματοσ βροτοῖσιν ἀπορία γίνεταί· μετὰ μὲν τοι τὸν ζδ'. σίχον, καὶ τὸν ζδ', καὶ δύο μονόμετρα βραχυκατάληκτα. Ex his conjicere possumus, aut necessario Euripidis textum esse corruptum, aut Scholia ista hic mendosa esse.

V. 261.

Γοργῶπεσ, ἐνέρωσ ἰέρεια. - - -

Scholia

Scholiastes: Τὸ ἱερίαι.) ἱερίαι χρῆ γράφειν ἰωνικῶς, ἵν' ἔχη πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. τὰ γὰρ διὰ τῆς εἰά. προπαροξύτονα (ἰερ. παροξύτονα) ποιῶντες, διὰ τῆς εἰά. γράφουσι τὸ αὐθάδεια, αὐθαδία λέγοντες, καὶ τὸ εὐσεβία, εὐσεβία, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὃ καὶ ἐξείλαζον εὐρήσεις.

V. 280.

Σύγγονε, τί κλαίεις κραῖτα θεῖς εἶσω πέπλων;

In editis iste versus Electræ tribuitur, sed male, eum enim adhuc etiam Orestes ad Electram loquitur: Electræ nomen itaque versui præpositum hic delendum, & proin scribendum: Θεῖσ' ἔσω π. Etiam Scholiastes infra ad v. 294. Electræ tribuit hoc quod caput obvelaverit, adducens verba huius versus: Ἐαυτὴν καλύπτισσα· ἔκλαιε γὰρ κραῖτα θεῖσ' ἔσω πέπλων. Canterus quidem dicit in suis Notis se hunc locum emendasse Nov. Lect. l. i. c. 9. (*) quomodo vero emendaverit mihi ignotum, Scholiastes optime consentit: Σύγγονε τί κλαίεις.) ὦ ἀδελφὴ διὰ τί κλαίεις, θεῖσα τὴν κεφαλὴν ἔσω τῶν πέπλων· αἰδέμαί σε μελαδιδῆς σοι τῶν ἐμῶν πόνων· ὄχλησιν παρέχων σοὶ τῇ παρθένω διὰ τῶν ἐμῶν νόσων· μὴ χάριν τῶν ἐμῶν κακῶν ἐν σεαυτῇ φθείρης.

V. 294.

Καὶ νῦν ἀνακαλύπτ' ὦ κασίγνητον κάρσα.

Mihi

(*) Similiter h. l. emendarunt Canterus c. l. & Barnesius, Accedit & auctoritas M. S. C C C,

Mihi videtur iste versus corruptus, & scribendum esse ὧ κασιγνήτη κάρα. *aperi, retege o soror caput,* quod, ut v. 280. apparet, obtexerat: - - - κρᾶτα θεῖσ' ἔσω πέπλων, mendum ortum est ab impedito librario, qui paulo ante utpote v. 237.

Ἄκρε δὴ νῦν ὧ κασίγνητον κάρα.

Videns, putabat hic eodem modo scribendum esse. Scholiastes legit ut impressi: Ἀνακάλυπτε.) τὴν ὄψιν δηλονότι τὸ σκέπας· τῆτο γὰρ ἐπὶ τὸ μὴ λυπεῖν τὸν ἀδελφὸν τοῖς δακρύοις ἐποίει, ἑαυτὴν καλύπτουσα, ἔκλαιε γὰρ κρᾶτα θεῖσ' ἔσω πέπλων.

V. 321. & 322. videntur ita melius scribi:

Μελαγχρῶτες εὐμενίδες αἶτε τὸν
Ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεθ' αἶμαλος.

In hoc tamen versu, si primus pes debet esse choriambus, ut Scholiastes dicit, alia vox videtur requiri loco ταναὸς, nam prima syllaba ejus vocis corripitur.

V. 328.

ἽΟιων ὧ τάλας ὀρεχθεῖς, ἔρρεῖς.

Videtur melius sic scribi:

ἽΟιων ὀ τάλ. - - -

V. 330.

Ἐλακεν, ἔλακε, δεξάμενος ἀνὰ δάπεδον,
Ἴνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοὶ γᾶς.

Scribe sic:

Ἐλακε,

Ἐλακε, δεζόμενος ἀνά γᾶς πέδον,
Ἴνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί.

V. 335.

Θοάζων σὲ τὸν μέλεον; ὦ δάκρυα
Δάκρυσι συμβάλλει
Πορεύων τις εἰς δόμους ἀλασόρων
Μαίερος αἶμα σᾶς, ὅς σ' ἀναβακχεύει.

Scribe sequentem in modum:

Θοάζων σὲ τὸν μέλεον, ὦ δάκρυα
Δάκρυσι συμβάλλει;
Πορεύων τις εἰς δόμον ἀλασόρων
Μαίερος αἶμα σᾶς ὡς σ' ἀναβακχεύει.

Ὁ pro articulo postpositivo, ut frequenter apud Homerum; & Scholiastes: ὦ δάκρυα.) ὦ (scr. ὄ) γράφε, ἀντὶ τῆς ὄσις. καὶ δόμον, μὴ δόμους, λέγων ἔτως, ὅς καὶ ὄσις ἀγῶν, δηλονότι ὁ Φόνιος, συμβάλλει, καὶ συνάπτει τοῖς δάκρυσι δάκρυα. ἐπεὶ δὲ ἐκ ἐποίει ταῦτα ὁ ἀγῶν, ἀλλὰ τίς τῶν Θεῶν, ἐπήγαγε τίς λέγω. (forte λέγων) τῶν ἀλασόρων, καὶ τῶν ἐχθρῶν, πορεύων καὶ ἐπιφέρει εἰς τὸν δόμον τὸ αἶμα τῆς σῆς μητρὸς, ὅπερ σὲ ποιῆι μαίνεσθαι. οἱ δὲ γράφοντες τὸ ὦ. μέγα διὰ τὸ συμβάλλει, ἀγνοῶσι τὰ μέτρα. Alter Scholiastes aliter explicat, sed minus recte. Ego utique ὄ pro ὄς scribendum puto, deiu post συμβάλλει signum interrogationis ponendum, dein sensus hic est: *Certe quidam alastor, malignus Deus, ferens matris tuae sanguinem in domum te sic in furorem agit.* Hesych. Ἀλάτωρ, πικρὸς δαίμων Ζεὺς. Scribe: πικρὸς δαίμων, Ζεὺς. Nota vero βακχεύει debere constituere

stitueret creticum seu ἀμφίμακρον ut in εροφῆ. Quaerenda sunt exempla diphtongi talis ante aliam diphtongum vel vocalem in media voce correptæ.

V. 344. scribe:

Δάβροισιν ὀλεθροῖσι ἐν κύμασι.

Ut 13. κῶλον τῆς εροφῆς respondeat.

V. 347.

Τῶν ἀπὸ Ταντάλας, . . .

Canterus in Notis: *Videtur legendum τόν.* Sed versus non aliud quid necessario requirit & sensus ipse, itaque audacter τόν reponendum.

V. 349.

Μενέλαος ἀναξ, πολλῆ δ' ἀβροσύνη.

Quia versus est ἀναπαισικὸς διμέτρος ἀκατάληκτος. scribendum est simpliciter: πολλῆ ἀβροσύνη eliso δ'.

V. 352.

Ω Χιλίοναυν στρατὸν ὀρμίσσας.

Quia κῶλον est ἀναπαισικὸν διμέτρος ἀκατάληκτος, & in ὀρμίσσας μί corripitur, scribendum est ὀρμίσσας duplici σ', ut Homer. Il. ξ. v. 77.

Υψι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν . . .

V. 410.

Σεμναὶ γάρ· ἀπαίδευτα δ' ἀπόρρητα λέγειν.

Hic Canterus in Notis: *Rectius ἀπαίδευτον Scholias-tes uterque legit.* Potius videtur scribendum:

Ἀπαι-

Ἀπαιδεύτε δ' ἀπότροπον (vel ἀπότροπα vel ἀπο-
 τρόπαια) λέγειν· inepti & imperiti est, horrenda
 & abominanda nominare. Ex multis locis notum
 est, quam studiose caverint antiqui nominare Ἐυ-
 μενίδας, illas νυκτὶ προσφερεῖς κόρας· Hesychius:
 Ἀποτρόπαιος, Φευκίαιος, (Φευκίεος scribe) φοβε-
 ρὸς τὴν ὄψιν, κακὸς ἀποτροπήν. Ἀπότροπον δ',
 τις (scr. ὅ τις) ἂν ἀποτρόποιον Σοφοκλῆς Ὀιδίποδι.
 Scholiast. Οἶδα ἅς ἔλεξας) εἰ βέλομαι δὲ ὀνομά-
 σαι, καὶ εἰπὲν· ἀποτρέπε λέγειν ἀπαιδεύειν· ἤγειν
 τὸ μὲμφεσθαι αὐτῶν ἀφίσασο· σεμναὶ γὰρ καὶ σε-
 βασμικαὶ εἰσιν· Ἀπαιδεύειν) ἀπαιδεύσις ἐστὶν ὁ ἐν-
 ταῦθα γράφων ἀπαιδεύειν, καὶ τῶν μέτρων παν-
 τάπασιν ἀμαθής· σὺ δ' εἰ βέλει μὴ ἀπαιδεύσις
 εἶναι, ἀπαιδεύσιον ἐνικῶς γράφε. ἔτω γὰρ ἔχει πρὸς
 τὸ μέτρον ὀρθῶς. Ἄλλως. Ἀπαιδεύειν.) ἀντὶ τῆς
 ἀπαιδεύσεως φυλάττει ὀνομάζειν αὐτῶν, πῶς δὲ
 ἀπαιδεύσεως, καλῶν αὐτῶν ἐριννύσεως· Ἄλλως· Ἀπαι-
 δεύειν κατὰ ἀντιφρασιν, ἀντὶ τῆς ἀπαιδεύσεως· ἢ
 ἔτω· ἀπαιδεύσεως δὲ ποιῆς, ὀνομάζειν ταύτας
 Ἐριννύσεως παρρησιάζεσθαι.

V. 424.

Ἄφρονος, ἀληθῆς δ' εἰς φίλους ἔφους κακός.

Melius scribitur κακῶς (*) & sensus est: Non pru-
 dens quidem, verax vero erga Amicos male. Ami-
 cum enim decet amici calamitates lenire, & male
 facit is, qui in calamitate constitutum adhuc com-

Tom. V.

N

monere

(*) Pro hac lectione stat MS. citatum a Barnesio ad
 h. l. quod habet: ἐπιπὼν κακῶς.

monefacit eorum, quæ ipsum magis tristitia possunt afficere.

V. 429.

Ὅυδ' ἠγνισαὶ σὸν αἷμα κατὰ νόμους χειρῶν;

Sensus est: *Nec expiatus es a tuo sanguine* (i. e. a crimine, quod in te habes propter effusum sanguinem maternum) *manuum*, quibus scilicet sanguis est effusus. Unde idem Euripides infra v. 514. - - ὅσις αἷμ' ἔχων κυρεῖ, *qui habet sanguinem*, i. e. qui sanguinis effusi reus est, *der eine Blutschulde auf sich hat.* Æschyl. *Ἐυμενίδ.* v. 276.

Βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραινέλαι χερός.

Vide Æschyl. *ibid.* p. E. St. 287. de ἀγνισμῶ ἰστο. Scholiastes: Ὅυδ' ἠγνισαὶ) εἰδὲ ἐκαθάρθης κατὰ τὴν νόμους τὸ σὸν αἷμα, ἀντὶ τῶ, τὸ αἷμα καὶ τὸν φόνον τῶν σῶν χειρῶν· νόμος γὰρ ἦν ἀποκαθαίρειν τὸν ἐμφύλιον δρασάντα φόνον. ὁ δὲ νῦν· ἐκ ἐκαθάρθης ἀπὸ τῶ ὑπὸ σῶ πεπραγμένον φόνον.

V. 492.

Πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς σοφίας ἤκει πέρι;

Versus iste non integer & proin asterisco notatus, forte sic absolvendus: (*)

Πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς μοι σοφίας ἤκει πέρι;

V. 501.

Ὅσίαν,

(*) Barnesius cum Duporto legit: Πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς ἀν κ/λ.

Ὅσιαν, διώκοντ' ἐκβαλεῖν τε δωμαίων

Aptius scribitur hoc modo: - - διώκειν τ' ἐκβ. - - -

V. 502.

- - - τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἀν τῆς συμφορᾶς.

Inepta prorsus locutio, & frustra est Scholiasstes eam explicare conatus, scribe omnino:

- - - ἔλαβεν ἀντὶ συμφορᾶς.

Receperisset (consecutus esset) *pietatis laudem loco calamitatis, cum qua jam conflictatur*; sic dicimus: δόξαν λαμβάνειν, εὐνοίαν, συγγνώμην λαμβάνειν. Scholiast. Καὶ ἔτις ἀν τῆ κακῆ τὸ σῶφρον ἐπελέξατο διώκων. - - - Ἄλλως· εἰ φυγῆ μόνον ἦν ζημιώσας τὴν μητέρα, ἔτις ἀν ἔδοξε σωφρόνως κερῆθαι τῇ τιμωρίᾳ, τῇ κατὰ τῆς συμφορᾶς τῆ πατρὸς, ἢ τῆς μητρός. Τὸ σῶφρόν τ' ἀν ἔλαβε) καὶ σωφρόνως καὶ ἐγκράτως ἔμελλε τὰ τῆς συμφορᾶς τιμωρεῖσθαι· ἢ σῶφρον εἶπε τὸ μέτριον, συμφορᾶν δὲ τὴν τιμωρίαν, ἢν ἐλάμβανε ζημιώσας αὐτήν· μετριοτέρα γὰρ αὕτη ἢ τιμωρία τῆ θανάτου.

V. 620.

- - - καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἦν πικρὸν,
Ἔως ὑψῆψε δῶμ' ἀνηφαίψω πυρί.

Scribe: - - - ἦν πικρά. Tyndareus de Electra dicit, quod eousque amarulenta fuerit, donec incenderit & perdiderit funditus domum, eousque progressa erat ejus maligna ira. Aristoteles Ethic. I. 4. c. 5. Πικροὶ δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται.

ζονται. Nifi malis scribere: - - - ἐνθάδ' ἦν πικ-
ρὸς, ex quo imperitus Librarius, qui putabat πι-
κρὸς locum non habere cum de fœmina esset ser-
mo, πικρὸν fecerat; sed hoc πικρὸς potest esse
pro πικρᾷ, ut apud eundem Euripidem Ἐκάβ. v.
296.

Ὅουκ ἔσιν ἔτω στερρὸς ἀνθρώπος φύσις,
Ἦτις γόων σῶν - - -

Ad quæ Scholiastes: Στερρὸς) οἱ ἀττικοὶ τὰς εἰς
ἀ. καὶ ἡ. ληγέσας εὐθείας διὰ τῆ ος. λέγουσιν.
οἷον ἡ ἑράνιος, ἡ Θεός, ἡ στερρὸς. Scholiastes ad
superiora: Καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἦν) καὶ γὰρ ἐνταῦθα
τῆ ἔργα πικρὸν ἦν τὸ πραττόμενον ὑπὸ ταύτης
τετέστι κατ' αὐτὸ γὰρ τῆτο μάλιστα πικρότατον
ἦν αὐτῇ συνεχῶς τὸ λέχος, καὶ τὴν μοιχείαν ὀνο-
μάζουσα, κακτέτων παραξύνεσα τὸν ἀδελφόν, ἡ
ἔτως) καὶ γὰρ κατ' αὐτὸ τῆτο πικρὸν ἦν τὸ πρά-
γμα, ὅτι μοιχεία ἦν) ἡ τὸ ἐνθάδε, ἀντὶ τῆ κατὰ
τὸν ἐν τῷ ζῆν βίον. οἷον αὐτῇ σε ἐζώγησεν ὀνομά-
ζουσα τὸ ἐκείνης λέχος, καὶ τὴν μοιχείαν αἰγιάδης,
ἢ ἔειπ καὶ τῆς χθονίης μισεῖσθαι Θεός, καὶ τὰς
τῶν κατοικομένων ψυχάς) καὶ γὰρ τοῖς ζῶσι πικ-
ρὸν ἡ μοιχεία. Omnia inepta.

V. 675.

- - - τὸν κατὰ χθονός
Θανόντ' ἀκείν τὰδε δόκει, ποτωμένην
Ψυχὴν ὑπὲρ σῆ, - - -

Scribe omnino:

- - - ποτνωμένην ψυχὴν ὑπὲρ σῆ, supplicii querela
rogantem animam per te.

V. 688.

V. 688.

Τὸ δ' αὐτὸ δύνασθαι, πρὸς Θεῶν χεῖρω τυχεῖν.

Canterus in suis Notis monet: *Rectius αὖ Scholia-
stes legit.* Scholiastes sic habet: τὸ δ' αὖ δύνασθαι)
τὸναντίον αἰας φησὶ καὶ πρὸς δαίμονά περ εἶπεν
ἐρυσάμεθα νεκρὸν. Itaque ex his patet Scholiasten
verba Euripidis sumsisse ac si diceret Menelaus: *A
Diis tantum volo ut potestatem sc. te juvandi obti-
neam.* Emphasin vero atque vim hujus sermonis
neutiquam exprimit ista explicatio, rectum quidem
est αὖ legi debere, sed non pro integro αὐτὸ, sed
illud separandum hoc modo: Τὸ δ' αὖ, τὸ δύνα-
σθαι, & πρὸς Θεῶν non est *a Diis*, sed formula
jurandi, *per Deos*, apud Græcos valde frequens;
hæc itaque Menelaus dicebat cum magna animi
commotione, postquam proxime præcedentibus
ostendisset Orestis auxilium flagitanti, se libentissi-
mo animo illud ipsi præstare paratum esse, addit:
*Velim vero tantum per Deos ut possim ad scopum
pervenire, atque assequi id quod cupio.* Ista certo
hujus vocis τὸ repetitio, cum interjectione particu-
læ αὖ, addita asseveratione πρὸς Θεῶν emphasin
orationi non facile Latinis verbis exprimendam
conciliant.

V. 701.

--- ὅταν ἀνῆ πνοῆς,

Τύχοις ἀν' αὐτῆ ῥαδίως ὅσον θέλεις.

Omnino scribendum est: ἀνῆ πνοῆς in gignendi
casu: *quando a flatu remisit, quando desierit tam
vehementer furere.*

V. 722.

᾽Οἰμοὶ, προδέδομαι, κἄκέτ' εἰσὶν ἐλπίδες,
᾽Οπῆ τραπόμενος, θάνατον ἀργείων φύγω.

Post ἐλπίδες ponendum punctum, dein scribendum pro ᾽οπῆ, ᾽Ω πῆ, & post φύγω signum interrogationis. *Hem quo me vertens mortem ab Argivis effugiam?* tota oratio valde ἐμπαθής. Hesych. Πῆ, πῆ, πῶς, εἰς τῖνα τόπον.

V. 729.

Θᾶσσον ἦν μ' ἐχρῆν προβαίνων, ἰκόμην πρὸ ᾽άσεος,
Σύλλογον πόλεως ἀκέσας, τόνδ' ἰδὼν αὐτὸς σαφῶς
Ἐπὶ σέ, σύγγονόν τε τὴν σῆν, ὡς κτενῆντας αὐτίκα.
Τί τὰδε; πῶς ἔχεις; - - -

Hæc ita sunt scribenda: Θᾶσσον ἦ μ' - - post προβαίνων virgula tollenda, & post ἰκόμην ponenda, post ᾽άσεος virgula etiam tollenda, post ἀκέσας dein ὑποσικτέον, & post κτενῆντας virgula itidem ponenda, & sensus est iste: *Ocyus, ut me oportebat progressus veni, postquam audiivi ante urbem concionem urbis (populi) futuram; atque adeo eam ipsam videns certo contra te atque sororem tuam collectam, & videns populum revera contra te atque sororem tuam congregatum, tanquam vos morti traditurum, statim.* Hic post αὐτίκα abrumpit Pylades orationem suam propter perturbationem atque anxietatem Orestis interruptus, hinc abrupto filo prægressæ orationis interrogat: Τί τὰδε; πῶς ἔχεις; ἦ vero scribendum esse etiam ex Scholiaste divinare licet, sic enim: Θᾶσσον ἦ (pro ἦ scribe ἦ, & ᾽ς est explicatio hujus vocis ἦ) ὡς ἐχρῆν

ρῆν με παρεγενόμην διὰ τῆς πόλεως, τὸν ἐπὶ σὲ
καὶ τὴν σὴν ἀδελφὴν σύλλογον τῆς πόλεως καὶ ἀκί-
σας, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδὼν ὡς τῆς Φήμης δια-
δραμῆς ἄχρι Φωκίδος.

V. 740.

- - - κακὸς ἐφωράθη φίλοις. Scribo:

- - - κακὸς ἐφωράθη φίλος.

Malus est deprehensus amicus. Sic mox v. 748. - -

- - κακοὶ φίλοι.

V. 783.

Ὅρες. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἔνδικόν μοι. Πυλάδ. τὸ
δοκεῖν, εὐχε μόνον.

Versus non est integer, itaque Canterus in suis
Notis putabat δὲ ante δοκεῖν deesse, ast sic versus
nondum esset absolutus, itaque scribendum vide-
tur: - - - τὸ δ' αὖ δοκ. εὐ. μ. ut supra v. 688.

Τὸ δ' αὖ τὸ δύνασθαι πρὸς Θεῶν χεῖρῶν τυχεῖν.

Et in Phœniss. v. 460.

Σὺ τ' αὖ (scrib. tamen σὺ δ' αὖ) πρόσωπον - -

Et infra in Oreste v. 824.

Τὸ δ' αὖ κακουργεῖν, ἀσέβεια μεγάλη.

V. 791.

- - - τί τόδε; καινὸν αὖ λέγεις. Sic distingo:

--- τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις; *quidnam novi dicis?*

V. 793.

- - - ἐκ ἔμοι γέ σθ. Sic scribe: - - ἐκ ἔμοι γε σθ̄.

V. 798.

Ὅρῆς. Ὡς νιν ἱκετεύσω, με σῶσαι. Πύλ. τὸ
δὲ δίκαιον ᾧδ' ἔχει.

Ὅρ. Μάλῆρος δὲ μήτ' ἴδαμι μνήμα. - - -

Prior versus syllaba abundat, posterior vero deficit, uterque si sic scribas sanus videtur: [*]

Ὡς νιν ἱκετεύσω σῶσαι - - -

Τῆς μάλῆρος δὲ μήτ' - - -

V. 813.

Ὅποτε χρυσέας ἔρις ἀρνός.

Versus non est integer, dicit enim Scholiastes quod hoc Strophæ hujus κῶλον σ'. sit ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος [dele hic ἀπὸ μείζονος] τρίμετρον βραχυκἀτάληκτον, ἐκ παίανος δ'. ἰωνικῶ [adde ἀπὸ μείζονος, & pes iste est duabus prioribus longis, duabus posterioribus brevibus] καὶ τροχαίῳ. ἔχει δὲ ἐνταῦθα τὸν ἰωνικὸν πεντασύλλαβον. scribendum itaque videtur:

Ὅποτε χρυσομάλλῃς ἔρις ἀρνός.

Et sic scribi debere ex Scholiastæ verbis his apparet, quæ dum stropham istam interpretatur habet: Ἐκείνη γὰρ ἢ ἔρις αὐλοῖς ἢ περὶ τῆς χρυσομάλλῃς ἀρνῆ [scribe ἀρνός] ἐργάσατο ἐλεεινὰ βρώματα. Inferius autem habet Scholiastes: Χρυσέας ἔρις ἀρνός. Itaque potius scribendum: Ὅποτε δὴ χρυσέας ἔρ. --
hæc

[*] Barnes defectum posterioris versus ita supplet:
Μάλῆρος δὲ μήτ' - - -

hæc aut alia quædam vocula versui est interferenda.

V. 815.

Ὀικλήροταλα θοινάμαλα, καί.

Versus iste non est integer: Scholiastes enim sic dicit: τὸ ζ'. [κῶλον σροφῆς ταύτης] ἀναπαισικὸν πενθημιμέρες· ἐνταῦθα δὲ καὶ δάκτυλον ἔχει τὸν α'. πόδα. τὸ η'. ὅμοιον ἐφ' ἡμιμέρες· εἰ δὲ ἐν τοῖς [i. e. τέτοις] κῶλοις ἀναρμόσως οἱ πόδες κείναι, ἢ θαῦμα· τὲ αὐτὲ γὰρ μέτρα εἰσὶν ἀμφοτέρω, ἢ, τε δάκτυλος καὶ ἀνάπαισος. Scribe itaque:

Ὀικλήροτάλα τε θοιν. - - -

V. 816.

Σφάγια γενναίων τέκνων. ὄθεν
φόνω φόνος ἐξαμείβων.

Isti duo versus non rite procedunt, Scholiastes enim sic dicit: τὸ θ'. [κῶλον] προτωδικὸν δίμετρον καλαληκικὸν [forte ἀκαλάληκον, ut in ἀντισροφῇ] ἐξ ἰωνικῆ ἀπ' ἐλάττονος καὶ χοριάμβου, διὰ τὴν ἀδιάφορον. ἐνταῦθα δὲ πεντασύλλαβον ἔχει τὸν ἰωνικόν· τὸ ι'. ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκαλάληκον ἐξ ἐπιτρίτε γ'. ἀντὶ ἰωνικῆ καὶ σπονδαίας. Unde v. 829.

Κλείων σὰν μάλερα· μὴ πατρῶαν.

Etiam non procedit, debet enim respondere κῶλω 10. in stropha. Prior itaque videtur sic scribendus esse:

Σφάγια γενναίων τεκέων. - - - [*]

N 5

Et

[*] Huic lectioni favet præter Scholiasten etiam MS., quod citat Barn. ad h. l.

Et Scholiastes alter habet: Σφαγὰς γενναίων τεκνῶν] τῶν εὐγενῶν τέκνων τῷ Θούερα · dein Φόνος φόνον ἐξαμείβων] φόνος φόνον διαδεχόμενος. Alter, quia ipse Scholiastes est corruptus, non videtur sanabilis ita facile esse.

V. 821.

Πυριγενεῖ τέμνειν παλάμα.

Scholiastes: Πυριγενεῖ.] ἀπηνεῖ, καὶ θρασεῖα, καὶ ἀνημέρω· ὡς ἂν ἐκ πυρὸς γεγεννημένη· ἢ τῷ ξίφει, ἐπεὶ ὑπὸ πυρὸς παλαμάται. Existimo Euripidem scripsisse πυριμενεῖ, vel πυριμανεῖ, ignis instar furenti te manu.

V. 823.

Ξίφος εἰς αὐγὰς - - - scribe: - - εἰς αὐγὰς - -

Nam Scholiastes: κῶλον δ'. [præcedentis τροφῆς ut & hujus ἀνις τροφῆς est] ἰωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος δ', ἰωνικῶ ἀπὸ μείζονος, καὶ ἐπιτρίτε β'.

V. 826.

Θανάτῃ γὰρ ἀμφὶ φόβῳ.

Nec sensus nec metrum hoc γὰρ postulat, igitur scribe: Θανάτῃ ἀμφὶ - - -

V. 961.

*Αἰ αἰ. κατάρχομαι σεναγμὸν ᾧ πελασγία.

Scholiastes αἰ αἰ non agnoscit, & revera, si versus est ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος καθαρὸς, ut Scholiastes dicit, omnino debent deleri [*]. Dein scribendum σεναγμῶν, ut optime Scholiastes legit.

V. 974.

[*] Barnesius hæc duo αἰ αἰ etiam pro otiosis habet, & in MS. desunt.

V. 974.

Ζηλώτης ὦκ παῖ οἶκος.

ὦν est hic delendum, hoc enim κῶλον, ut Scholiastes dicit, est τροχαϊκὸν ἰθυφαλικόν. i. e. trochaicum dimetrum brachycatalecticum.

V. 1055.

Φεῦ. πῶς ἂν ξίφος νῶ ταυλὸν, εἰ θέμης, κλάνοι.

Scribe ut metrum constet: [*]

Φεῦ. πῶς ξίφος ἂν νῶ - - -

V. 1094.

Καὶ ξυνθανεῖν ἐν δεῖ με σοὶ, καὶ τῆδ' ὄμμε.
Ἐμὴν γὰρ αὐτὴν, ἧς λέχος ἐπήνεσα,
Κρίνω δάμαρτα. - - -

Hoc ὄμμε hic profus est ineptum, scribendum est:

- - - σοὶ καὶ τῆδ' ἐμῆ.

Quod sequens versus ostendit, quem, ut rite procedat, sic scribito:

- - - λέχος ῥ' ἐπήνεσα.

V. 1134.

Ἐγnows ἀκισσον - - -

Post

[*] Idem ad h. l. ita scribit: Vel φεῦ extra versum poni, in scanfione, vel ἂν omnino tolli debet, ut constet metrum; sed prius esto potius. Vid. quæ nos ad Hec. V. 1116. JOS. BARNES,

Post ἔγνωσ pone signum interrogationis, quemadmodum & apud Scholiasten legitur.

V. 1155.

Καλῶς θανόντες, ἢ κακῶς σεσωσμένοι.

Scribendum omnino: [*] - - - ἢ κακῶς σεσ.

V. 1159.

- - - ἀλόγιστον δέ τι
Τὸ πλῆθος, ἀντάλλαγμα γενναίᾳ φίλᾳ.

Interpres inepte, sensus hic est: *Quævis alia multitudo nullo modo æquiparari potest vero amico.* Ἀλόγιστον est non numerandum, non putandum, in nullo momento ponendum. Scholiastis interpretatio etiam non placet: Ἀλόγιστον δέ τι] ἀσύνηλον δέ ἐστιν τὸ ἀνταλλάττειν τὸ πλῆθος αὐτῷ, τῷ εὐγενῆς φίλᾳ· ἕνα φησὶν ἄνδρα συνέλον προκρίνειεν ἀνὴρ ἀλόγιστε πλῆθος τῶν πολλῶν. Ἄλλως· ἀσύνηλον καὶ μωρὸν ἐστὶ τὸ ἀνταλλάττειν ἀντὶ τῷ γενναίᾳ φίλᾳ πλῆθος, ἦγυν τὸ προτιμᾶν τὸ πλῆθος ἀντὶ τῷ γενναίᾳ φίλᾳ· ἢ γὰρ τὸ πλῆθος θείλων δηλῆν ἀλόγιστον, ἀλλ' ὅτι ἀντάλλαγμα γινόμενον τὸ πλῆθος γενναίᾳ φίλᾳ· τῶτέστιν ἀντὶ γενναίᾳ φίλᾳ λαμβανόμενον, ὡς πλείονός τινος ἄξιον, ἀλόγιστον λαμβάνεται. καὶ ἐστὶν ὅμοιον τῷ ταχὺς παρεγένεθαι ἀντὶ τῷ ταχέως.

V. 1210.

Πυλάδῃ, τοιαύτης ἄρ' ἀμαρτήσῃ τάλας
Γυναικός, ἢ ζῶν, μακάριον κτήσῃ λέχος.

Inepta

[*] Editio Barnesii hunc versum ita exhibet: - - ἢ καλῶς σεσωσ.

Inepta oratio, & prior versus non procedit; scribendum hoc modo:

Πυλάδῃ, τοιαύτ. ἄρ' ἀμ. τ.
 Γυναικός; ἢ ζ. μ. κτ. λέχος;

Ergone o Pylades tali miser carebis Uxore? an vivens beatum possidebis thorum? Itaque Pylades apte ita respondet: 'Εἰ γὰρ γένοιτο. Videndum an non ἢ possit legi. Scholiastes enim vitiose: Ηἱ ζῶν] ἢ τινι συζῶν. τὸ γὰρ ζῶν, ἀντὶ τῶ συζῶν, καὶ συνοικῶν.

V. 1247.

Τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἰς ἀγῶν, δίκη μία,
 ἢ ζῆν ἀπασιν, ἢ θανεῖν ὀφείλεται.

Scribendum est: Ηἱ ζῆν - - & refertur ad δίκη.

V. 1275.

- - - ἐχθροῖς ἢν Φανῆ.

Non bene, scribe: Φάνη. Scholiastes: Ἀπωλό-
 μεθ' ἄρα ὧ φίλοι αὐτίκα, εἰ τὲς κεκρυμμένους, ξι-
 φήρεις θῆρας, ἤγαγον τὸν ὀρέστην καὶ τὸν πυλάδην
 δείξει καὶ μνηύσει τοῖς ἐχθροῖς.

V. 1281.

Ἡμι. Καλῶς τάγ' ἐνθεν, ἀλλά τ' ἀπίσω σκόπει,
 Ὡς ἔ τις ἡμῖν Δαναίδων πελάζειαι.

Canterus in Notis dicit, se hunc versum emen-
 dasse Nov. Lect. l. 2. c. 7. nescio quanam sit ejus
 emendatio (*): versus ipse sanus videtur, tantum
 notan-

(*) Canterus c. l. emendat: - - - τὰπί σε σκόπει.

notandum verba, ἀλλὰ τὰπίσω - - - ab Hemichorio non dici, sed ab Electra, illius proin nomen ante ἀλλὰ esse affigendum. In posteriori versu potius scribendum πελάζειαι.

V. 1284.

Φέρε νυν ἐν πύλαι
Σιν ἀκοὰν βάλω.

Male Schol. ut & Interpres Latinus. Sensus est: Age in portis vocabo, clamorem mittam, & istud etiam ex mox sequenti versu firmatur, mox enim clamat:

Τί μέλλεθ' οἱ καί' οἴκῃς
Ἐν ἡσυχίᾳ - - -;

Simili in significato etiam Evangelista Matthæus c. IV. v. 24.

V. 1297.

Ἀμείβομεν κέλευθον
Σκοπῆσαι πάντη. Scribe:
Ἀμείβω κέλευθον
Σκοπῆσαι πάντη.

Chorus enim sæpissime in singulari quamvis ex multis compositus loquitur, & Scholiastes: Ἀμείβω κέλευθον) ἡ τροφή αὐτῆς κώλων ἐστὶ β'. τὸ α'. ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον, ἐξ ἀντισπάσσε καὶ τροχαίε. τὸ β'. ἰαμβικὸν καθαρὸν πενθημιμερές.

V. 1327.

Φόβος τις εἰσελήλυθ', ἦν τιν' ἐν δόμοις,
Τηλερὸς ἔσσα δωμάτων, κλύω βοήν.

Videtur

Videtur post εἰσελήλυθ' punctum esse ponendum, reliqua interrogando pronuntianda, est proin post βοήν punctum interrogationis ponendum. Considerandum tantum an articulus iste ὅς, ἦ, ὀ, in interrogationibus pro τίς etiam ponatur. Utique hoc modo sumitur; Plato Phædr. p. m. 356. c. Ὁ δὲ ἤρξο ἡλίνα ἐκάσῃ ἔχει ὠφέλειαν; Scholiastes legit ut impressi, & explicat hoc modo: Ἄλλο περίφοβος γέγονα διὰ τὴν γενομένην βοήν ἐν τοῖς οἴκοις, ἣν ἤκασα πόρρω ἔσα. κλύω βοήν.) λείπει διὰ. (Φόβος τίς.) δεόν εἰπεῖν πρὸς τὸ φόβος βοή· ἡλίνα κλύω, ἐπειδὴ τὸ ἡλίνα πρῆθηκε, πρὸς τὸ καὶ τὴν βοήν ἐπήγαγεν.

V. 1350.

ἌΟι ἐγὼ· τίνας - - -

ἌΟι ἐγὼ esset amphimacer, qui in iambico metro locum non habet; aut igitur scribendum ὀι γῶ. aut per συνίησιν Poëtis familiarem ὀι ἐ in unam syllabam debet transire. Æschyl. ἐπὶ τὴν ἐπὶ Θήβ. p. Ed. Steph. III. Ed. Ald. 37. b.

ἌΟι ἐγὼ τάλαινα, μάνις εἰμι τῶν κακῶν.

V. 1356.

Ἄὼ Ἄὼ φίλαι, κλύπον ἐγείρειε, κλύπον καὶ βοῶν
Πρὸ μελάθρων, ὅπως ὁ πραχθεῖς φόνος.

Hi duo versus neutiquam procedunt, scribendi ergo hoc modo:

Ἄὼ Ἄὼ φίλαι, κλύπον ἐπεγείρειε, κλύπον
Καὶ βοῶν πρὸ μελάθρων, ὅπως ὁ - - -

Et

Et tunc βοὰν per συνίησιν poëticam in unam syllabam sumitur.

V. 1360.

Πρὶν ἂν ἐτύμως ἴδω τὸν ἑλένας Φόνον
Καθαίμακλόν ἐν δόμοισι κείμενον.

Hi duo versus itidem mutili sunt, videntur aptissime hoc modo supplendi:

Πρὶν ἂν ἐτύμως ἴδω τὸν τῆς ἑλένης (potius
quam ἑλένας) Φόνον
Καθαίμακλόν τοῖσδ' ἐν δόμοισι κείμενον. (*)

V. 1376.

Φρεῖδα Φρεῖδα γὰ γὰ
Βαρβάροισι δρασμοῖς.

Scribendum παροξυσίονως· Φρεῖδα, Φρεῖδα, terra nobis barbaris nequaquam ad fugam patet. Quærit igitur mox:

Ἄι αἰ. πῶ φύγω ξέναι,
Πολιὸν αἰθέρ' ἀμπλάμενος;

Φρεῖδος, πρόοδος, ἐξ ἧ τὸ ἐκ ἔρχεσθαι δηλεῖται. Et quia Scholiastes dicit priorem hunc versum esse δακτυλικὸν τρίμετρον ἐκ σπονδείων, alterum vero τροχαικὸν ἐφθημιμερῆ ἰσοφαλικὸν, posterior versus aliqua syllaba est augendus, forte aptissime hoc modo:

Βαρβάροισι δὴ δρασμοῖς.

V. 1380.

(*) Conf. Schol. & Barn. ad h. l.

V. 1380.

- - - ὠκεανὸς ὄν
 Ταυρόκερανος - - -

Oceanus taurino capite dicitur hic Neptunus, alias Ταῦρος & ταύρειος dictus. Hesych. Ταυρία (scrib. forte ταύρεια) ἐορτή τις ἀγομένη ποσειδῶνος & Ταῦρος, ταύρειος ὁ ποσειδῶν.

V. 1387.

Ὡς σ' ὀλόμενον σένω
 Ἄρμάτειον, ἀρμάτειον μέλος
 Βαρβάρω βοᾷ

Primus versus, teste Scholiaste, debet esse τροχαικὸς ἐφθημιμερῆς εὐριπίδειος, secundus τροχαικὸς διμέλρος ἀκαλάληκλος καθαρὸς, tertius ἀνλισπαστικὸς διμέλρος καλαληκλικὸς, ἐξ ἀνλισπάσθ καὶ κρητικῶ, vel τροχαικὸς ἐφθημιμερῆς εὐριπίδειος, ἰάμβω ἀρχομένω. Scribendi itaque hoc modo:

Ὡς σ' ἀπολόμενον σένω.
 Ἄρμάτειον, ἀρμάτειον
 Μέλος Βαρβάρω βοᾷ

Et ἀπολόμενον legi debere ex Scholiaste patet, qui bis in exegesi horum versuum ἀπολόμενον usurpat, ut I. ὁ δὲ λόγος, σένω τὰ εἰρημένα, ἀπολόμενα διὰ τὸ τῆς ἐλένης κάλλος. & iterum paulo post: Διὰ τὸ τῆς ὀρνιθογόνου σένω φησὶ τὸ ἴλιον ἀπολόμενον (scribe ἀπολόμ.) διὰ τὴν δυσάνυμον ἐλένην. Quid vero ἀρμάτειον μέλος sit, vide apud eundem Scholiasten ibid. Hesych. Ἄρμάτειον, μέλος ἑνίος

δὲ τὸν τῆς Ἀθηναίων νόμον, ἄλλοι τὸ ταχὺ ἀπὸ τῆς ἁρμάτος.

V. 1390.

Διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθογόνου ὄμμα
 Κυκνόπτερον, καλλοσύνας λήδας σκύμνε
 Δυσελένας, Ξεσῶν περγάμων ἀπόλ -
 Λωνίων ἐρινῶν. ὀτρίοι.
 Ἰαλέμων, ἰαλέμων δαρδανία τλάμων,
 Γανυμήδεος ἵπποσύνα διὸς εὐνέτα.

Hi versus omnino corrupte sunt scripti, ex Scholiate cum cognosci possint quales versus debeant esse, eos sic scribendos & corrigendos puto:

Διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθογόνου ὄμμα
 Κυκνόπτερον, καλλοσύναν
 Λήδας σκύμνε δυσελένας
 Ξεσῶν περγάμων, τῶν
 Ἀπολλωνίων ἐρινῶν,
 Ὀτρίοι, ὀτρίοι,
 Ἰαλέμων, ἰαλέμων,
 Δαρδανία τλάμων γανυμήδεος
 Ἰπποσύνα διὸς εὐνέτα.

Scholias: Ἰλιον, ἴλιον) καὶ ἡ παρῆσα εὐροφῆ
 μονόσροφος ἐστὶ κώλων ιε'. - - - τὸ ζ'. ἰωνικὸν ἀπὸ μεί -
 ζονος τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίανος δ', ἰωνικῶ
 καὶ ἀμφιβραχέος, ἢ βακχέος διὰ τὴν ἀδιάφορον
 τὸ ἦ. ἐπιχωριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δι -
 ιάμβου καὶ χορῆς τὸ θ'. ἰαμβικὸν ἐφθημιμε -
 ρὲς τῆ γ'. ποδὸς χορῆς, εἰ δὲ βέλαι, ἰωνικὸν δίμε -
 τρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτης γ'. (est potius dis -
 pondeus) καὶ παίανος α'. (est paeon quartus) τὸ
 ι.

ί. παιωνικὸν ἡμιόλιον ἐκ παιώνος δ'. (est epitritus quar-
 tus) καὶ σπονδαίς· τὸ ια' τροχαικὸν ὅμοιον τῶ ε'.
 τὸ ιβ' ἰαμβικὸν δὶμέτρον βραχυκατάληκτον· τὸ ιγ'
 παιωνικὸν δὶμέτρον ἀκατάληκτον ἐκ παιώνων δ'. τὸ
 ιδ' δακτυλικὸν τετράμετρον καθαρόν· τὸ ιε' ὅμοιον
 ἐφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται λογοκοιδικόν (scribe λογα-
 οιδικόν) διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῶ τέλει τροχαικὴν συζυ-
 γίαν. Vide Scaliger. Poët. l. 2. p. 143. vel potius
 Ἡφαιστῖωνος ἐπιτομὴν τῶν ἐννέα μέτρ. apud Aristoph.
 Loco καλλοσύνας scribendum puto καλλοσύναν, &
 præcedens præpositio διὰ etiam ad illud pertinet,
 ut sit διὰ καλλοσύναν δυσελένας λήδας σκύμνῃς,
 propter venustatem utique Helenæ periit Troia.
 Καλλοσύνη itaque esset *pulchritudo*, *venustas*, ana-
 logia postulat hanc vocis hujus significationem,
 plurimæ enim voces sunt hoc modo formatae, &
 minime assentior Scholiastæ, qui καλλοσύνας ex-
 plicat περικαλλεσάτης· Καλλοσύνας δὲ ἀντὶ τῆς πε-
 ρικαλλεσάτης· ὃ δὲ λόγος, σένω τὸ ἴλιον τὸ ἀπο-
 λόμενον διὰ τὸ τῆς δυσωνύμῃς ἐλένης κάλλος, ἣν
 ἐγέννησε κύκνος, τῇ περικαλλεσάτῃ λήδα συνελθών.

V. 1398.

Ἄιλινον αἴλινον ἀρχαὴν θανάτῃς
 Βάρβαροι λέγουσιν αἶ, αἶ,
 Ἀσιάδι φωνᾶ, βασιλέων
 Ὅταν αἶμα χυθῆ κατὰ γαῖαν
 Ζίφουσι σιδαρέοισιν αἶδα·
 Ἦλθον εἰς δόμους, ἴν' αὐθ' ἕκαστά σοι λέγω,
 Λέοντες ἔλλανες δύο διδύμω·
 Τῶ μὲν ὃ σφαίηλάτας παλιῆς ἐκλήϊζελο,
 Ὁ δὲ παῖς σροφίς, κακομήτας ἀνήρ,

Ο 2

ΟΙΟΣ

* Οἷος ὀδυσεύς, σιγαῖ δόλιος.
 Πισὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλκῆν.
 Ξυνέλος πολέμῳ, φόνιός τε δράκων.
 * Ἐρῆσι τῶς ἡσύχῃ προνοίας κακῆργος ἄν-
 * Οἱ δὲ, πρὸς θρόνους ἔσω μολόντες.
 * Ἄς ἔγημ' ὁ τοξότας πάρις,
 Γυνακὸς, ὄμμα δακρυόεις
 Πεφουρμένοι, ταπεινοὶ
 * Ἐξονθ', ὁ μὲν τὸ κῆθεν· ὁ δὲ τὸ κῆθεν,
 * Ἄλλος ἄλλοθεν πεφραγμένοι
 Περὶ δὲ γόνυ χεῖρας ἱεσίους
 * Ἐβαλλον, ἔβαλλον ἑλένας ἄμφω.
 * Ἄνα δὲδρομαίδες ἔθορον, ἔθορον
 * Ἀμφίπολοι φρύγες.
 Προσεῖπε δ' ἄλλος ἄλλον,
 Πεσὰν ἐν φόβῳ,
 Μὴ τις εἴη δόλος.
 Καδόκει τοῖς μὲν ἔ.
 Τοῖσδ' ἀρκυζάταν
 Μηχανὰν ἐμπλέκειν
 Παιδα τυνδαρίδ' ὀμηροφόνιαις δράκων.

Versus hi valde corrupte scripti tum ex conjectura tum praeunte Scholiaste sic scribendi videntur:

* Αἰλινον αἰλινον ἀρχὰν θανάτῃ
 Βάεβαροι λέγῃσι αἰ αἰ,
 * Ἀσιάδι φωνῶ,
 Βασιλέων ὅταν αἶμα χυθῆ κατὰ γῶν.
 Ζίφῃσι σιδαρέοις αἶδα.
 * Ἦλθον εἰς δόμους, ἴν' αὐθ' ἑκάστα σοι λέγω
 Ἀέοντες ἔλλανες δύο διδύμω.
 Τῶ μὲν στρατηλάτας παλῆς ἐκλήϊζελο,

Ὁ δὲ πᾶς εὐφία, κακομήτας,
 Οἷος ὀδυσσεύς σιγαῖ δόλιος,
 Πισὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλικῶν,
 Ξυνεῖός πολέμῃ, φόνιός τε δράκων.

Ἐρῆοι πᾶς ἡτύχε προνοίας
 Κακῆργος ὢν.

Οἱ δὲ πρὸς θρόνους ἔσω μολόντες,

Ἄς ἔγῃμ' ὁ τοξότας πάρις,

Γυναικὸς, ὄμμα δακρυόεις

Πεφυρμένοι, ταπεινοὶ

Ἐξονθ', ὁ μὲν τὸ κῆθεν, ὁ δὲ τὸ κῆθεν,

Ἄλλος ἄλλοθεν πεφραγμένοι.

Περὶ δὲ γόνυ χέρας ἱεσίχες

Ἐβαλον, ἔβαλον ἑλένας ἀφνω.

Ἄνα δὲ δρομάδες ἔθορον, ἔθορον

Ἀμφίπολοι φεύγες.

Προσεῖπε δ' ἄλλος ἄλλον,

Πεσῶν ἐν φόβῳ,

Μή τις εἴη δόλος.

Καὶ δόκει τοῖς μὲν ἔ.

Τοῖσι δ' ἀρκυσάτα

Μηχανᾶ ἔμπλέκειν

Παῖδα Τυνδαρίδα, ὁ

Μήλοφόνιός τε δράκων.

V. 1410. loco ἔρῆοι τᾶς scribo ἔρῆοι πᾶς, ad πᾶς
 subintelligitur ἀνὴρ, πᾶς ἀνὴρ ἡτύχε προνοίας, ut
 vir vel homo antiquæ virtutis. Helych. Πρόνοια,
 προενθύμησις, ἐπιμέλεια, φρονίσις; Et forte supe-
 rius ἀνὴρ hinc sumtum est, quod antiquissimis co-
 dicibus adscriptum erat margini, quod dein ad κα-
 κομήτας sumtum, & quidem merito elegantissima
 oratio & sententia Euripidi restituitur; malam rem

precatur Phryx ille omni illi qui tacite tantum meditatur, utpote qui mala tantum machinetur, & Pylades certe in fabulis ita inducitur ut taciturnus & meditabundus, & Eunuchus iste, quia a Pylade in maximum timorem conjiciebatur, dicit, quod exinde potuisset colligi ex Pyladis meditabundi specie aliquam malitiam eum meditari: Certum est homines maxime prudentes, & proin ad res agendas maxime promptos taciturnos & meditabundos esse. Notum est judicium Caroli V. Imp. de Principe Araufion. Euripid. Orest. v. 1523.

Πᾶς ἀνὴρ, καὶν δῆλος ἢ τις, ἠδὲ τὸ φῶς ὄρῶν.

Scholias: Ἐρῶν τᾶς ἡσύχῃς) φθιρέω φησὶν ἔτος ἐπὶ κακουργία ἔμπειρος ὢν· προνοόμενος τῆς ἡσύχιας ἐπὶ κακῶ· Ἄλλως· διαφθαρείη ὑπὸ τῆς ἡσύχῃς προνοίας, ἡσυχον δὲ αὐτὴν φησὶ, τὴν ἀπροσδοκίῃτως πάντῃ ἀμυνομένην· πρόνοιαν δὲ τὴν ἐμαρμένην· τινὲς δὲ ἔτος· οἰμωζέτο κακῆργος ὢν μετὰ ἡσύχῃς προνοίας. V. 1411. Οἱ δὲ πρὸς Θρ. Scholiast. ὁ σύνδεσμος οἱ δὲ ἀντὶ τῆς δῆ, ἢ ἢ· οἱ δῆ· ἔτοι δὲ φησὶν ἔνδον εἰσελθόντες εἰς τὰς θαλάμους. V. 1418. - - - ἐλένας ἀμφῶ, pro hoc ἀμφῶ merito & optime ponitur ἀφνω· ἀμφῶ primo omnino inepte hic, poneretur, cum oratio tota satis id de utroque Pylade & Oreste jam declaret; dein versus illud, prorsus non patitur, ἀφνω vero optime hic quadrat, dicitur quippe quod Pylades & Orestes ingressi Helenæ thalamum primo confederint utrinque ad Helenæ latera, post vero subito ἀφνω supplices manus conjecerint ad genua Helenæ, eamque sic comprehenderit, hinc quia subito id fecerunt,

cerunt, servi Helenæ propterea timore perculsi
 exilierunt de domina malum quid timentes. V.
 1425. -- ἀρκυσάταν Μηχανάν - - - pro hoc au-
 dacter scribendum puto, ἀρκυσάτα μηχανᾶ, cum
 constructio verbi ἐμπλέκειν id postulet, dicimus
 enim ἐμπλέκειν τινὰ μηχανῆ, δικτύοις, &c. sic in
 Epigram. l. 2. Lucilius ἀράχνη τὰς πόδας ἐμπλεχ-
 θεὶς, ὑπτίος ἐκρέματο. (*) vel & quandoque præ-
 ponitur nomini præpositio, & quidem ipse Scho-
 liaſtes videtur agnoviſſe hoc ἀρκυσάτα μηχανᾶ,
 dicit enim hoc modo: Τοῖς δ' ἐδόκει) τοῖς δὲ ἐδό-
 κει ὀρέσῃς ἐν ἀσφαλεσάτῃ δικτύων μηχανῆ, καὶ
 περιβλήματι λίνῃ ἐμπλέκειν καὶ ἐμβάλλειν τὴν
 ἐλένην, οἷον εἰς ἀρκυσάτην μηχανὴν, καὶ ὡς περι-
 βλήμα λίνων· οἷον εἰς δολοφονίαν· ἄρκυς γὰρ τὸ
 δίκτυον.

V. 1430.

Παρά Βόσρυχον ἄυραν ἄυραν
 Ἐλένας, ἐλένας εὐπαγεῖ κύκλω. Scribe:
 Παρά Βόσρυχον ἄυραν, ἄυραν
 Ἐλένας εὐπαγεῖ κύκλω. Vel:
 Παρά Βόσρυχον ἄυραν ἐλένας,
 Ἐλένας εὐπαγεῖ κύκλω.

V. 1432.

Πτερίνω πρὸ παρηίδος αἴσσαν.

O 4

In

(*) Causa hujus in ἀρκυσάταν μηχανάν corruptionis co-
 gnosci potest ex Auctoris prælectione de iis, ad quæ is at-
 tendere debet, qui Græcos Auctores emendare vult, quæ
 extat in MUSEO HELV. P. XIII. p. 17.

In voce αῖσων est συνίησις, ut αῖσ. in unam syllabam fumantur.

V. 1433.

Βαρβάροισι νόμοισιν. Scribe:
Βαρβάροις νόμοισιν.

V. 1438.

Ἀγάλματα συσολῆσαι
Χρήξασα λίνω Φάρεα πορφύρεα. Scribe:
Ἀγάλματα συσολίσαι
Χρήξασα λίνω
Φάρεα πορφύρεα.

V. 1443.

Θὲς ἴχνος πέδω δεῦρ' ἀποσᾶσα κλισμῆ.

Scribe:

Θὲς ἴχνος πέδω δεῦρ',
Ἀποσᾶσα κλισμῆ.

V. 1447.

Ἄγει δ' ἄγει νιν, αἶδ' ἐφείπετο,
Ἵου πρόμαντις ἂν ἔμελλεν.
Ὁ δὲ συνεργὸς, ἀλλ' ἐπρασσ' ἰὼν, κακὸς Φωκεύς.
Ἵουκ ἐκποδὼν ἴτ' ἀλλὰ κακοὶ Φρύγες;
Ἐκλήϊσε δ' ἄλλον ἄλλοσε
Στέγης· τὲς μὲν ἐν σαθροῖσιν
Ἵππικοῖς, τὲς δ' ἐν ἔδρασι,
Τὲς δ' ἐκείσε κείθεν, ἄλλον ἄλλοσε.

Versus hos sic scribe:

Ἄγει

Ἄγει δ' ἄγει νιν· αἶ δ' ἐφείπεται,
 Ὅου πρόμαντις ὧν ἔμελλεν.
 Ὁ δὲ συνεργός, ἀλλ' ἔπρασσ'
 Ἴων, κακὸς Φωκεύς.
 Οὐκ ἐκποδῶν ἴτ' ἀλλ' αἶγ' ὧ κακοὶ Φρύγες;
 Ἐκλήϊσε δ' ἄλλον ἄλλοσε σέγης·
 Τῆς μὲν ἐν σαθροῖσιν ἵππικοῖς,
 Τῆς δ' ἐν ἐξέδραισι·
 Τῆς δ' ἐκείσε κείθεν,
 Ἄλλον ἄλλοσε.

Scribe pro τῆς δ' ἐν - - - & τῆς δ' ἐκείσε - - - τῆς δ' ἐν - - - & τῆς δ' ἐκείσε - - - nam non est ab articulo composito ὅδε, ἦδε, τόδε, sed δ' est pro conjunctione δὲ, & refertur ad præcedens μὲν, τῆς μὲν, τῆς δέ. Dein loco ἐν ἐδραισι non dubito quin ἐν ἐξέδραισι scribi debeat (*): nam primo illud ἐν ἐδραισι versus non patitur, dein si, ut Scholiastes interpretatur ἐν ἐδραισιν est ἐν οἴκοις ἀποπύργῳ, spurcius est quam ut ab Euripide fuerit in theatrum productum. Quid vero ἐξέδρα sit vide apud Lexicographos; Cicer. l. I. de Nat. Deor. c. 7. *Offendi eum sedentem in Exhedra*, Ἔ cum C. Velleio senatore disputantem. Id. Ep. Fam. l. 7. Ep. 23. *Exhedria quædam mihi nova sunt instituta in porticula Tusculari, eam volebam tabellis ornare.* Vide Schol. Br. Hom. Od. ὦ. 207. hoc vero ἐν ἐξέδραισι mutatum esse in ἐν ἐδραισι existimo ab imperito librario, qui vocem ἐξέδρα ignorans putabat ἐν ἐξέδραισι tres voces separatas esse, & præpositionem ἐξ non posse

(*) Vide mox ante citatam Auctoris Orationem p. 21.

cum Dativo conjungi, eam, cum ἐν præcederet
Dativum postulans, ejiciendam putavit.

V. 1460.

Ἀμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότῃ
Ξίφῃ σπᾶσαντες - - -

Una voce scribendum potius ἀμφιπορφυρέων, ut
sit σπᾶσαντες ξίφῃ ὑπὸ σκότῃ ἀμφιπορφυρέων
πέπλων, *stringentes gladios sub tenebris undiqua-
que purpurearum vestium; gladios enim sub vesti-
bus occultatos habebant.*

V. 1470.

Κτύπησε κρᾶτα μέλεον πλαγᾶν.

Quomodo pectori brachium imponens potuerit ca-
put percutere? nam dicitur præcedenti versu:

Λευκὸν ἐμβαλῶσα πῆχυν σέρνοισ.

Omnino igitur scribe κᾶρτα, *valde gravem ictum.*
Μέλεον, μάταιον, ἀτυχές, ἀσύνθετον, κακόν.
Scholiast. Κτύπησε κρᾶτα) μετὰ τῶν σηθῶν, καὶ
τὴν κεφαλὴν ἐκτύπησε.

V. 1471.

Φυγᾶ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον ἶχνος. Scribe:
Φυγᾶδὶ δὲ ποδὶ - - - fugitivo pede.

V. 1584.

Ἀρνη κατακτάς, καὶ φ' ὕβρει λέγεις τάδε;

Simpliciter tantum post τάδε σικτέον, & punctum
interrogationis tollendum.

V. 1601.

V. 1601.

- - - ἄ, ἄ, μηδαμῶς δράσεις τάδε.

Rectius scribitur hoc modo: - - - μηδαμῶς δρά-
σης τάδε· in Subjunctivo Modo.

V. 1605.

Ἐὺ γ' ἐν θίγοις ἂν χερνίβων; τί γὰρ ἔ;

Versus non est integer, & τὸ ἔῦ etiam minus pla-
cet, scribendum forte:

Σὺ γ' ἐν θίγοις ἂν χερνίβων; τί δὴ γὰρ ἔ;

Et Scholiastes hoc posterius commodum habet.]

V. 1607.

Μενέλ. Ἄγνός γὰρ εἰμι χέρας. Ὅρες. ἀλλ' ἔ
τὰς φρένας.

Versus non rite procedit, scribendum itaque loco
χέρας, χεῖρας, vel potius τὰς χέρας, cum &
τὰς φρένας sequatur cum articulo, & tum quartus
pes erit anapæstus.

V. 1617.

Μεν. Σοὶ σφάγιον ἐκόμισ' ἐκ Φρυγῶν; Ὅρ. εἰ
δὲ τὸδ' ἦν.

Optime Canterus in suis Notis dicit malle se pro
σοὶ ponere σὲ, sed quia versus non procedit etiam
sic scribendum forte:

- - - εἶθε δὲ τὸδ' ἦν· sic quinta regione erit dactylus.

V. 1671.

Καί τοι

Καί τοι μ' ἔσῃει δῆμα, μή τινος κλύωσ
 Ἄλασόρων, δόξαιμι σὴν κλύειν ὅπασ·

Scribe & distingue hoc modo :

- - - μή τινος κλύειν
 Ἄλασόρων δόξαιμι, σὴν κλύων - - -

V. 1676.

ᾠ Ζηνὸς Ἑλένη χᾶϊρε παῖ, ζηλῶ δέ σε,
 Θεῶν κατοικήσασαν ὀλβιον δόμον·

Omnino scribendum in futuro tempore Θεῶν κα-
 τοικήσασαν - - - nondum enim erat Helena in cœ-
 lum sumpta, sic enim paulo ante v. 1639. de Hele-
 na dicit :

Κάσσορί τε, πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς
 Σύνθακος ἔσαι. - - -

Et iterum idem Apollo inferius v. 1686.

- - - - - ἐγώ
 Δ' ἑλένην Ζηνὸς μελάθροισ πελάσσω,
 Λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἔξανύσας.

V. 1685.

Ἴτε νυν καθ' ὁδόν, τὴν καλλίστην
 Θεῶν εἰρήνην τιμῶντες·

Interpres: *Ite nunc in viam, pulcherrimam* - - ita
 & Schol. sed ego post νῦν distingo, ut sic sit: *Ite
 nunc, in via (underweg) pulcherrimam* &c.

T A N T U M.